

Tejfehér köd

Ha meguntuk a fogócskát, és a bújócska sem tartogatott már izgalmakat, ha a rongylabda is foszlásnak indult, és újra gazdára talált az összes színes kavics, amikor kifosztottuk az összes környékbeli madárfészket és az ebédre kapott zsíros kenyér is a bendőnkbe vándorolt, a nagyok a tejfehér ködről meséltek történeteket, mi pedig szájtátva hallgattuk.

Persze mindig volt, aki közbeszólt, mint például most a vörös szeplős Vási:

– A ködről nem szabad beszélni!

A nagyok csak nevettek, minél inkább azt látták rajtunk, hogy félelmünkben nagyokat nyelünk, szaporán pislogunk és egymásba kapaszkodunk, annál inkább mondták a magukét.

– Az a köd a világ vége, aki egyszer abba bemegy, többé nem jön ki élve. Jobb, ha megtudjátok! Persze, a szüleitek féltének benneteket, és nem akarják, hogy megtudjátok a teljes igazságot! – mondta egy szuszra Sojn, és beleharapott a magával hozott sötétzöld almába. – Ezért jól figyeljete most ide ránk.

– Nem jön ki élve? Akkor hogy jön ki? Talán holtan? – szellemeskedtem, és a velem szemben ülő, szőke, hosszú hajú Szilve felnevetett. Egy rövid időre találkozott a pillantásunk, rajtam pedig kellemes bizsergés futott végig.

– Egyáltalán nem jön ki belőle – ütött a homlokomra Jaga. – Még soha senki nem jött vissza, aki át akarta rajta menni.

Ha egy kicsit megnövök, én ezt a Jagát mőresre tanítom, az biztos. Nem elég, hogy folyton lehurrog és a homlokomra csap, még Szilve körül is ólálkodik, pedig az láthatóan nem örül a közeledésének.

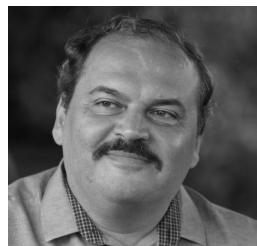
Lehetünk vagy tucatnyian, ülünk a fűben egy fa alatt, hallgatjuk, hogyan rágja el Sojn a csutkát is. Denne veszi át a szót.

– Akkor most elmondom, mit mesélt Mong nagyapám a ködről. Még alig volt tízéves, amikor elhatározta, hogy ő bizony átmegy rajta, lesz, ami lesz. Sikerült is kijátszania az örök figyelmét, és eltűnni benne.

Szilve átül mellém, megfogja a karomat, érzem, hogy reszket.

– Nem tett meg tíz lépésnél többet, amikor szédülni kezdett, s olyan neszek, suttogások ütötték meg a fülét, amit emberi száj még utánozni is képtelen – folytatta Denne, miközben diadalmasan nézett körül a kis társaságon. Minden szem rajta csüngött, még a nála idősebbek is elismerően pislogtak, a kis, sánta Hoga nekiadta a foltos, kissé már túlerezt kortéjét.

Denne nagylelkűen visszaadta a gyümölcsöt, és már vett is egy nagy levegőt, hogy folytassa a megkezdett történetet, amikor teli torokból elkiáltottam magam:

– Dobáljuk meg a Drümót!

Mindenkin furcsa izgatottság lett úrrá, felugráltak, mint akit kígyó mart meg, és botokat, köveket kerestek az árokparton.

– Dobáljuk meg a Drümót! – ordították.

Amikor már mindenki úgy érezte, hogy eléggé fel van fegyverkezve, elszántan indultunk a falu széle felé, ahol a fent nevezett egyén lakott. Nem tudni mikor, hogyan és honnét került ide, a felnőttek szerint egyszer csak megjelent a semmiből, elkapott az utcán egy gyereket, az egyik üres viskóba hurcolta, és ott hörgésével és rikácsolásával majdnem halálra rémítette szerencsétlent. A fiúcska elfutott, a Drümó azóta gyűlölet és megvetés tárgya. A nagyobb kölykök rendszeresen betörnek az ablakát, megdobálják kövekkel meg ami még a kezük ügyébe akad. A kisebbek elbújva figyelik, hogy mi történik, majd amikor a Drümó tájékozva kirohan a házból, valami furcsa, érthetetlen nyelven ordítózik és átkozódik, üvegcserepet hajigál, és próbál a támadók közül egyet-kettőt elkapni, sikoltozva rohannak szanaszét. Nincs ennél jobb móka, bár a szülők haragszanak, ha kiderül, hogy megint megdobáltuk a Drümót. Van úgy, hogy egy hétig ki sem engednek a házból, az pedig a magunkfajta, szaladgáláshoz szokott gyerekeknek eléggé nagy büntetés.

Elöl mennek a legnagyobbak, Koló, a legerősebb, Draf, a legbátrabb valamint Umm, akit a rém egyszer már elkapott. Szétrepesztett inggel, egy monoklival, pár szál kitépett hajjal és több kisebb zúzódással megúszta. Ő viseltetik a legnagyobb gyűlölettel az idegen iránt. Neki aztán nem kell kétszer mondani, hogy gyerünk, dobáljuk meg, mert már régen kapott a szerencsétlen, álmából felugrasztva is azonnal indulna a Drümó ellen.

Sojn, Jaga és Denne csak a második vonalban gyalognak, ők azok, akik elszántan hadonásznak, és arra biztatják a kisebbeket, hogy ne féljenek, a betolakodó már félig vak, sánta is. Amikor a múltkor látták, le volt fogyva, alig húzta a belét, nincs miért aggódni. Ráadásul most Yanz kisebb szikladarabokat is kiásott a földből, ha azokkal fejen találják a gyűlölt ellenséget, hát nem jósólnak neki hosszú életet.

És már ott is vagyunk a Drümó házánál, csend van, az ablakok nincsenek újra beüvegezve, a szél nyikorgatja az egyik ablaktáblát. A kisebbek sírva fakadnak, ketten visszafordulnak, érzem, ahogy Szilve megszorítja a kezemet. Aztán a ködre téved a pillantásom, igen, innen látni, ahogy tejfehéren, vakítón és félelmetesen gomolyog.

Koló kiabál, hogy a Drümó jöjjön ki, de semmi sem mozdul odabent. Erre az összes gyerek felbátorodik, s teli torokból ordít:

– Drümó! Gyere ki, ha mersz!

Az ellenség vagy nem hallja, hogy hívják, vagy inába szállt a bátorsága ekkora túlerő láttán, az is lehet, valamelyik résen kukucskál kifelé, és a szikladarabok láttán úgy döntött, nem veszi fel a harcot a támadókkal.

Draf, a görbe orrú egészen közel merészkedik, mire mindenki abbahagyja a kiabálást, és rémülten figyel, mi fog történni. Jaga, hogy még a legbátrabbat is lepipálja, egészen az ajtóig sompolyog, ott bezörget, majd gyorsan elbújik egy közeli fa mögé.

De nem történik semmi.

Csak Jaga fintorog.

– Gyerekek, itt szörnyű bűdös van!

– Na és? Te megijedsz a Drümó kölnijétől? Gyáva! – kiáltom oda Jagának. Szilve édesen felkacag, ez felbátorít. – Azt akarod, hogy én menjek be?

A kicsik tapsolnak, a nagyobbak füttyögnek, Jaga felém hajít egy nagyobb darab kavicot, szerencsére túl messze van tőlem, hogy eltaláljon.

Szilve megböki a vállamat.

– Menj! Mutasd meg nekik!

Mindenki rám néz, én pedig érzem, hogy a hideg verejték a tarkómról a nyakamba csöpög. Kell nekem hősködni. Lesajnálóan legyintenek, s már mindenki Ummra figyel, aki nem szól semmit, csak odafut az egyik nyitott ablakhoz, és gyorsan beles rajta.

– Alszik! – kiáltja felénk, aztán rohan vissza közénk, mintha maga sem lenne biztos abban, amit állít.

– Nincs itt semmi látnivaló, menjünk haza – mondja valaki unottan.

Szilve elhúzódik tőlem, odasompolyog Jagához.

– Legalább a házát dobáljuk meg! – kérleli hangosan, hogy mindenki jól hallja. Sojn és Denne kényszeredetten elhajít egy-egy követ, de azok el sem érik a roskatag kunyhó falát.

Úgy érzem, tennem kell valamit, hogy mentsem az előbbi tétovázásomat. Elindulok az ajtó felé, a zsvajv elhalkul mögöttem. Szinte érzem a hátamban a kíváncsi pillantásokat. Lenyomom a kilincset, néhányan felsikoltanak. Kinyitom az ajtót, iszonyú bűz csap meg. Szinte megszédülök, életemben nem érzetem még ilyet, nem is tudom mihez hasonlítani.

– Gyáva! – kiáltja utánam Jaga. – Menj be, ha mersz!

A kinyúlt, koszos ingem alját az orromra szorítom, és belépek. Hányinger kerülget, megroggyannak a lábaim, a szemem könnyek lepik el, de azt látom, hogy a ház egyetlen szobájának közepén egy levelekből összehordott ágy van, annak a tetején fekszik egy alak, az arcát, már ami megmaradt belőle, legyenek lepik el...

A következő pillanatban elveszítem az eszméletemet.

Zsongás, valakik beszélnek, egyre közelebb jönnek a hangok, lassan már értem is őket.

– Kinyitotta a szemét! – mondja Kajk, a legkisebb. – É!

A többiek is odajönnek, részvétellel figyelik, ahogy próbálom eltalálni, hogy kik ők, hogyan kerültem ide, és én ki lehetek.

Aztán eszembe jut az alak a levélágyon, felkavarodik a gyomrom, köhögök.

– Koló és Draf hozott ki! – csilingeli vékony hangján Kajk. – Ők a legbátrabbak!

Felülök, még zúg a fejem, dühít, hogy az előbbi hőstetem már feledésbe is merült.

– Én vagyok a legbátrabb! – mondom. – Mert én mentem be elsőnek.

Senki se erősít meg ebben. A kis Hoga beleharap a körtéjébe, én meg nagyot nyelek, mert jólesett volna, ha elismerése jeléül most felém nyújtja. Vási és Sojn gyorsan elterelik a szót:

– Lehet, hogy elkaptad tőle a betegséget!

Kajk odébb lép egyet, mintha máris valami szörnyű kór első jeleit vélné felfedezni rajtam, Koló hümmög valamit. Draf átkarolja Szilvét, aki nem tiltakozik.

– Milyen betegséget, te féleszű? – kiáltom indulatosan, mert látom, hogy valakinek a védelmemről is gondoskodnia kell, és jobb híján ez a feladat most rám hárul. – Öreg volt már, meghalt.

– Dehogy volt öreg! – tiltakozik Salk, aki eddig mindvégig hallgatott. – Harmincnál nem lehetett több.

Hallgatnak, néha a kunyhó felé sandítanak, mintha nem múlt volna még el a veszély. Koló úgy rúg bele egy fatörzsbe, mint valami ellenségbe, szanaszét röppen a száraz fakéreg.

– Halljátok? Elhallgattak a madarak! – mondja vészjóslóan és köp egyet.

– Nem az előbb mondta Denne, hogy a Drümó félig vak, sánta is, és amikor a múltkor látták, már úgy nézett ki, mint egy csontváz? – kérdezem indulatosan.

Denne a neve hallatára odajön, megböki a vállam.

– Attól még elkaphattad a betegséget. Hozzáértél?

– Dehogyi! – mondom iszonyodva. – Őrültnek nézel?

A többiek nem kíváncsiak a vitánkra, lassan megindulnak visszafelé.

Úgy érzem, ennél nagyobb tiszteletet érdemelnék a bátorságom miatt. Majd én megmutatom nekik.

– Nézzétek! Nem őrzik a ködbe vezető utat! – és elindulok. – Ki mer bejönni velem? No, erre megállnak, mert ilyen kérdést ritkán tesz fel bárki közülünk.

– Őrségváltás van. Na és? – Denne legyint, majd felnéz az égre. – Eső lesz, menjünk haza.

A többiek is felbámulnak, de egyetlen felhő sincs.

– Most született kicsikóknk, nézzük meg azt! – javasolja Hoga. – Olyan aranyos!

– Én kártyáznék! – csuklik Kajk. – Persze előbb tanítsatok meg.

Ha most nem szánom el magam valami észbontó örütségre, sosem vesznek komolyan a társaságban. Határozott léptekkel elindulok a köd felé.

– Gyere vissza! – szól utánam Szilve. – Tudod, hogy Ullik milyen áruzkodós. Az lesz az első, hogy beszámol erről a szüleidnek, és...

– Nem érdekel! – vágok közbe. – Ki jön velem?

Állnak, zavartan röhögcsélnek, Ullik az út menti bokrokat vizslatja, nincs-e rajtuk valami ehető, de látom, hogy a fél szemét rajtam tartja.

Futni kezdek, erre páran utánam iramodnak, mert a kíváncsiság nagy úr. Pár méterre a köd kezdetétől megállok, kifújom magam. Lassan odaérnek, majdnem mindenki itt van. Nem szólnak, Ullik idegesen tépegeti magán a ruhát, Draf Szilve nyomában jár, mint egy holdkóros, Koló pedig egy husággal csapkodja a bokrokat. A kis Hoga és Kajk tátott szájjal bámulnak, nem akarnak lemaradni semmiről. Vási, Sojn és Jaga gúnyos mosollyal figyelnek.

– Hagyd már abba! – sziszeg rá Denne Kolóra. – A bokrok nem tehetnek róla, hogy valaki itt közülünk ma nagyon büszke lett... a semmire.

A falu felől egy egyenruhás férfi közeledik az úton. Valószínűleg egy őr. Nem siet, mert arra még nem volt példa, hogy gyerekek bemerészkedtek volna a ködbe. Még bámulniuk sem volt szabad, nehogy elcsábuljanak.

Nem várhatok tovább. Belegázolok a tejfehér ürességbe. A szélén csak a térdemig ér. Hideg, mint a hűtőből frissen kivett tej.

– Gyere vissza, ne hülyéskedj! – kiáltja Szilve, majd oldalba böki Kolót. – Szóljatok már rá!

– Én leszek az első, aki visszajön, és elmondja, mi van a túlsó felén! – kiáltom még oda nekik, és háttal lépegetek bele a ködbe, így látványosabb az eltűnésem. Rendkívül szórakoztat a rémült arcuk látványa.

Aztán már csak a köd. Lassan haladok, lehetőleg egy irányba, gondosan számolom a lépteimet. Ha valaki ma reggel azt jósolja nekem, hogy bemerészkedem a fehér semmi-be! Most meg megyek, egy kicsit megijesztem őket, aztán irány visszafelé, és ha ettől se leszek a mondák hőse, akkor nem is volt érdemes megszületnem.

A talaj kissé süppedős, gyorsan átnedvesedett rajtam minden ruhadarab. Nem szédülök, nem hallok semmi neszt vagy suttogást, és ez megnyugtat. Nem látok semmit a fehérségen kívül. Nincs égbolt, nincsenek felhők, nincsenek madarak, derengés van, csönd és nyugalom.

Mekkora átverés volt az egész! Nem tudni, mi a csoda ez, de nem halálos csapda, az biztos. Legalábbis eddig nem esett bántódásom. Ha ezt otthon elmesélem!

Megteszek száz lépést. Nem tudom, mennyi idő telt el, de pár percnél semmiképpen sem lehet több. Igyekszem, hogy pontosan az ellenkező irányba forduljak, és lassan, komótosan, kifelé ebből a belélegezhető tejből.

Szinte hallok Szilve hangját, ahogy azt mondja a többieknek: „Mik vagytok ti hozzá képest? Nyálas szilvماغok!” És mosolygok. Félelmem, ha volt is, elszállt, mint a füst.

Egészen addig bizakodom, amíg száz lépést meg nem számolok visszafelé. Legalábbis, ha jó irányba indultam, vagy közben nem kanyarodtam el. Itt már ritkulnia kellene ennek a valaminek, aztán ha egy órbe is botlok, nem számít.

De csak a köd van.

– Hahó! – kiáltom olyan hangosan, ahogy csak bírom. Fázom, és kicsit elegendem is van az egészből, hiányoznak a többiek, most már azt sem bánnám, ha kinevetnének. – Hahó! Hall engem valaki?

Tartom az irányt. Azt hiszem. Lehet, hogy elszámoltam magam idegességemben.

Mi lenne, ha futnék? Úgy gyorsabban túl lehetnék ezen az egész önként vállalt rémálmon.

Rohanok, de ez nem olyan egyszerű, mint elsőre tűnt. Megbotlok, elesek, hempergek a semmiben, aztán elsírom magam tehetetlenségemben.

– Hahó! Valaki! Valaki!

Senki. Lihegek, a vér dobol a fülemben, szédülök.

És akkor meghallok a suttogást. Mintha valaki azt mondaná: „Sii, sii, siess!”

Felállok, csukott szemmel megyek. Amíg bírom, egyik lábam a másik elé, a másikat az egyik elé, nincs más választásom. Mióta is tart ez már?

Aztán leülök, összehúszom magam, amennyire lehet, lehajtott fejjel gondolkozom.

Talán alszom is? Éhes és szomjas vagyok, a hajam csupa víz, viszket a fejbőröm, felkelek. Megyek.

És nincs vége a ködnek.

Az időérzésem teljesen elveszett, a könnyeim is csak befelé folynak. Már nem számolom a lépéseim, nem is fordulok vissza, pontosam az orrom után lépegetek. Gyűlölöm magam, sajnálom magam, röhögök magamon, mit sem segít mindez.

Órák teltek el vagy napok? Ha soha senki nem jött ki a ködből, aki bemerészkedett, akkor én miért gondoltam, hogy kivétel leszek?

Kár, hogy bölcs tapasztalataimat már nem oszthatom meg senkivel.

Álmomban rongylabdázom a fiúkkal, aztán együtt törjük a diót, Hoga kicsikóját simogatjuk, friss szénával kínáljuk, Szilvének mesét írok a szófogadatlan, hálátlan Tnarról, aki eltűnt a ködben és soha többé nem látták.

„Sii, sii, siess!” Erre ébredek, de ki mondja ezt, és hova siessek?

Egy nyilat véstem a földbe, arcommal szinte érintem a talajt, igyekszem a jelet követni. Nem vagyok már éhes, sem szomjas. Egy idő után ijedten veszem észre, hogy tántorgok. Muszáj letérdelnem, és szégyenszemre négykézláb folytatni az utat. Azaz, ki előtt is szégyellem magam? Már beletörődtem a megváltoztathatatlanba. Innen nincs kiút.

Énekelgetek, dúdolok, beszélgetek magammal.

Mesét mondok a szófogadatlan, hálátlan Tnarról, aki eltűnt a ködben és soha többé nem látták. De ez csak ideig-óraig segít, megint erőt vesz rajtam a csüggedés.

Ököllel verem a földet. Ez jó, ez segít! Amikor belefáradtam, leülök törökülésben, próbálom megfogni a ködöt, aztán elhessegetni, aztán megsimogatom, aztán nekiállok, hogy a képzeletbeli nyakát szorongassam. Teljesen mindegy.

Nem megyek én innét már sehová.

A következő percben viszont talpra állok, örülként ugrándozom, és azt képelem, hogy beleütöközöm valamibe. Mondjuk egy falba. Vagy egy túskebokorba zuhanok, esetleg egy árokba. A bőröm piros és fáj.

És megyek. És jól látok? A köd egyre ritkul. Ritkul!

Az utolsó lépéseket futva teszem meg.

Napfény fűrösztli az arcomat! Sikerült! Én vagyok az első, aki kijutott.

A távolban falu, az úton gyerekek játszanak.

– Hahó! Hahó!

Futnak felém, arcukon inkább félelmet látok, mint halottnak hitt pajtásuk megpillantása felett érzett mámoros örömet. Lassítanak, valami érthetetlen nyelven karattyolnak, némelyik lehajol, követ keres.

– Sikerült!

Nincs erőm többet mondani, a szám cserepes, a ruhám tépett, talán nem is csoda, ha nem ölelnek azonnal a keblükre. A ködre mutatok, aztán magamra. Óvatosan jönnek közelebb, semmi jót nem ígér az ábrázatuk, de a legjobban az zavar, hogy egy szavukat sem értem.

– Kijutottam!

A legbátrabb egy vörös hajú, szeplős, ő egészen a közelemben merészkedik. Egyik kezében kihegyezett faágat tart, a másikat a háta mögé rejti.

– Drümó! – kiált fel hirtelen, majd végigvág rajtam a bottal. A többiek ordibálnak, mutogatnak, mint akiknek a józan eszük ment el.

– Drümó! Drümó!

És záporoznak a kövek, apró szikladarabok, üvegcserepek. Vér önti el a szememet, nézem, merre menekülhetnek. Az út mellett elhagyott kunyhó áll. Három ugrással elérem, ide talán nem mernek utánam jönni. Itt megbújhatok addig, amíg tisztázódik a félreértés.

Igazi boldogság

A boldogság választás kérdése. Ha boldog akarsz lenni, találd meg, miképpen lehetnél az, ne várd, hogy valaki majd eléd hordja talicskával. Mányai úr tudta ezt.

Dacára annak, hogy hétfő volt, jókedvűen ébredt. Tíz óra múlt húsz perccel, az ilyen késői kelést csak azok engedhetik meg maguknak, akik éppen szabadságukat töltik. Mányai úr örült a lazaságnak. Bár rettenetesen fájt a háta, a fájdalom sem szegte kedvét, az enyémet, gondolta, ez az én tönkrement gerincem, akkor viszont ne más örüljön neki. Tíz perce vagyok ébren, és ez már kettő örömkönny, gondolta, ha eljutok százig, beválthatom ezt egy nagyobb egységre: egy szikra boldogságra.

A konyha lehangolt képet mutatott, de pillantása egyszerűen tovasiklott a mosatlan edényeken, és egy tálon állapodott meg, amelyben a barátjától kapott szilvát tartotta. A fele jól láthatóan penészes, gondolta, de a többi valószínűleg még ehető. Leült, hogy a hátfájása némileg csillapuljon, és elkezdte válogatni a szilvát. Az egészségesnek tűnő példányokat megmosta, a többit a szemébe öntötte. Késsel kettészelte a kiválasztottakat, a magot kipöccintette, és ráérvén rágcsálni kezdett.

Eszébe jutott a kávé, ideje feltenni főni, mielőtt végez a reggelivel. A tegnapi dinnyehéjakat rejtő tállal a kezében tárta ki a bejárati ajtót. Mellbe verte a késő augusztusi nap-sütés. Öröm, gondolta. Beleöntötte a szemetet a nagy kék kukába, majd lyukas papucsorán kikandikáló nagylábujját kissé visszarendelve ráérvén visszaballagott a konyhába.

Fütyörészve gyűjtötte meg a gázt a kávé alatt, majd a hűtő tetején árválkodó régi kazettás magnóra tévedt a pillantása. Már nyúlt is, hogy elindítsa az egyetlen kazettát, ami túlélte a házban a digitális zenehallgatásra való átállást. A Bergendy együttes Hétfő

című albumáról az Úthenger című szám csendült fel. Öröm, gondolta. „Döcög az úthenger, nem olyan gyors, mint a madár, de ezzel jár mégis a bölcs ember...” – dúdolta együtt az énekessel, és kedve lett volna néhány tánclépéshez is, de a hátába hasító éles fájdalom egyértelműen jelezte, hogy ülve kell megvárnia, míg kifő a kávé.

Nem kis döbbenetére éppen egy narancssárga úthenger állt meg a háza előtt. A vezetője telefonált, ujjaival idegesen dobolt az ablaküvegen, aztán zsebre vágta a mobilját és már kászálódott is le a behemót járművéről. Valahonnét ismerősnek tűnt a figura. Az illető viszont nem ismerhette a falut, mert kétségbeesetten nézett körül, ököllel még rá is vágott a masina oldalára. Aztán megint telefonálni próbált.

– Talán defektet kapott a járgány? – vigyorgott Mányai úr, de már ki is főtt a kávé, nehézkesen felállt, kikapcsolta a zenét, kissé félrehúzta a függönyt.

– De hiszen ez a Tibor! – mondta hangosan. Automatikusan két csészét emelt le a polcról. – Milyen Tibor is? Peták? Pavel?

Hirtelen nem jutott eszébe. A gimnáziumban „póknak” becézték szegényt, az érettségi óta nem látta. Megvan, Pavuk Tibor, ez ő lesz, ilyen görbe ember nincs is másik az országban.

Mányai úr kopogott az ablaküvegen, majd intett a férfinak, hogy jöjjön be. Az bátoritanul megindult a kapu felé, de hiába nyomta le a kilincset, az meg sem mozdult.

– Nyomd meg erősen, nehezen nyílik!

Az ajtóban kezet fogtak. A jövevény egyik lábáról a másikra állt, izzadsága átütött világoskék ingjén. Félve nézett Mányai szemébe, mintha attól tartana, hogy feltartja valamiben.

– Egy töltő kéne sürgősen... Lemerült ez a vacak.

Mányai intett a fejével, egykori évfolyamtársa megadón követte.

– Ül le nyugodtan, azonnal hozom!

Pavuk állva maradt, idegesen tördelte a kezét. Amikor a házigazda visszatért, ügyetlenül a töltő után nyúlt, kis híján kiejtette a kezéből.

– Neked is jut kávé. Cukorral iszod?

– Köszönöm, keserűn az igazi, mint az élet.

– Lerobbant? – intett az úthenger felé Mányai úr. – Pont a legjobbkor, mi?

– Leharcolt csotrogány, még a múlt rendszerből maradt. Rossz helyre szállították, a plátónak meg sürgősen el kellett mennie máshova. Meg vagyok áldva.

Tibor szürcsölt egyet és letette a poharat. Mányai úrnak egy régi magyar filmsorozat jutott az eszébe.

– Már azt hittem, Józsi elindult úthengert szerezni a falujának, hogy végre igazi út legyen Nyírmadocsán...

– Hát autóversenyre nem nevezném be, az biztos – mondta a vendég szárazon. – És még csak fel sem tudom hívni a céget.

Amíg a házigazda egy szemtelen legyet hessegetett az asztalról, Pavuk telefonálni próbált.

– Most meg nem veszik fel.

– Legalább pihensz egyet – legyintett Mányai úr. – A munka megvár. Tudod mit? Írok neked igazolást.

A jövevény nem találta szellemesnek az előbbi megjegyzést, zsebéből szemüveget halászott elő, és folytatta reménytelen próbálkozásait. Csak a csattanásra rezzent össze.

– Elnézést, de ez a szemtelen légy idegesít. Amúgy nem kell sietned, én szabadságon vagyok, az asszony Pozsonyba utazott látogatóba, a gyerekek régen kirepültek. Tényleg. Család?

– Két fiú. Mindkettő külföldön dolgozik.

Pavuknak láthatóan nem volt kedve elmesélni, mi minden történt vele az érettségi óta. Hirtelen összerándult, a gyomrához kapott.

– Nem akad valamilyen fájdalomcsillapító a házban?

– Már hogyne akadna – ugrott fel szolgálatkészén Mányai úr. Azaz csak ugrott volna, mert a háta nem engedte, hogy könnyednek és energikusnak látszódjon egykori évfolyamtársa előtt. – Ssssz.

– Nem tudom nem észrevenni, hogy sziszegsz, mint egy kígyó. – Aztán Tibor a telefonba kiabált: – Halló! Vegye már fel valaki!

A házigazda lassan felemelkedett, a konyhaszekrény egyik fiókjából orvosságot halászott elő, majd a vendége felé nyújtotta. Az ásványvizes palackot a hűtőből vette ki, gondosan megnézte, nem túl hideg-e, majd bölintott, és vele együtt egy üvegpooharat is tett Tibor elé. Az csak ült összegörnyedve, nem mozdult.

– Jól vagy?

– Talán a kávé, nem tudom, de... A vécé merre van?

– Fent az emeleten, jobbra a második ajtó.

Amíg Pavuk távol volt, Mányai úr a maradék szilvát eszegette. A másodpercmutató ráérősen járta a köröket a falon, a régi, palacsintává lapult légy helyett újabb érkezett, úgy látszik, a túlérett szilva édes illata vonzotta ide. A légycsapó ismét lesújtott, ezúttal sikertelenül. Aztán újra és újra, de mindig csak mellé. Mányai úr elmosta a két üres kávépooharat, miközben fél szemmel a szemtelen betolakodót leste. Aztán óvatosan a konyharuha felé nyúlt, türelmesen várt, gondosan célzott, és igen, ezúttal nem kellett csalódnia. Öröm, gondolta.

Ekkor jutott eszébe Tibor, már vagy tíz perce felment, és gyanúsán nagy a csend.

– Jól vagy?

A vendég a lépcső tetején ült, és a falnál is fehérebb volt. Egyik kezével a nadrágszíját fogta, a másikkal az izzadságot próbálta letörölni a homlokáról. Alig jött hang a torkán.

– Be tudnál vinni a kórházba?

– A feleségem elvitte az autót. Hívok mentőt.

– Mennyi idő alatt érnek ki?

Mányai úr eleresztette a kérdést a füle mellett, volt már tapasztalata az ilyesmivel, negyven kilométerre vannak a legközelebbi kórháztól.

– Talán gyere ki ide a ház elé, itt jobban mozog a levegő.

Dehogyan mozgott. Bár augusztus vége felé járt az idő, még jócskán volt ereje a napnak.

Pavuk elég ügyesen lejtött a lépcsőn, már-már úgy tűnt, hogy lassan rendbe jön, amikor ismét felnyögött, a telefonja kicsúszott a kezéből és nagyot koppant a földön.

Mányai úr a réműlettől azt se tudta, hogy a vendégének segítsen-e leülni, vagy a telefon keresgélje az asztal alatt. Szélesre tárta az ablakot, hogy jöjjön be egy kis levegő. A kertszomszéd éppen akkor állt ki a garázból kicsit régimódi, de megkímélt állapotban lévő gépkocsijával.

– Pozsonyba megy, Pali bácsi?

Az öreg nem hallotta, a járgánya máskor nem tűnt ilyen hangosnak, most pedig patanáig feszítette Mányai úr dobhártyáját. Hirtelen leállt a motor, és jól kivehetően hallani lehetett, hogy útjában áll Pavuk Tibor munkaeszköze, amit ő nemes egyszerűséggel „kurva nagy vasszekérnek” titulált.

Mányai mit sem törődve a fájós hátával odaevickélt a szomszédhoz.

– Pozsonyba megy, Pali bácsi?

– Mennék, fiam, ha ez a tragacs nem állna az utamba!

– A barátom rosszul van, sürgősen orvosi segítségre lenne szüksége. Be tudná vinni a legközelebbi kórházba?

– Jöjjön csak, de arra vigyázzon, hogy össze ne rókázza nekem a szép új huzatot, mert a feleségemtől nincs mit félnie, de a haragjától igen!

Mányai úr mindent megígért, aztán már botorkált is vissza a vendégért, akit viszont sehogy sem sikerült talpra állítania. Csillagokat látott a fájdalomtól, ivott egy nagy pohár hideg vizet, a vendégnek meg egy nagyon ügyetlen borogatást tapasztott a tarkójára. Ami persze semmit nem segített.

– Csak a szíve meg ne álljon itt nekem! – fohászkodott.

Volt az öt perc is, mire az egyébként nagyon készséges és emberszerető Pali bácsit meggyőzte, hogy ketten viszonylag egyszerűen eljuttathatják ájult vendégét a koci hátsó üléséig. Negyven kiló vaságyastól, csak kissé görbék a végtagjai.

A szomszédot már nem is zavarta az úthenger, gázt adott, és robogtak is távoli céljuk felé.

Nem úgy Lajos atyát, aki éppen akkor kerékpározott arra.

– Vigye odébb ezt az izét, legyen már olyan kedves, ez így balesetveszélyes, hogy az úton áll keresztbe, hát jön egy kamion és megvan a baj.

– Nem az enyém – rázta a fejét Mányai úr, de a szomszéd özvegy Rideghné, aki amúgy is mindig leskelődött az ablak sarkában, meglátta a lehetőséget egy kis bosszantásra.

– Hát tönkre teszi ez az ormótlanság a kerítésem előtti földet! Éppen most gereblyéztem össze a reggel. Hát behorpad az aszfalt. Hát mindjárt jön a kisunokám, és nem lesz hova állnia, Mányai úr.

– Háttal nem kezdünk mondatot, Malvin néni.

– Hát ezt szemtől szembe mondom magának, mint a múltkor is, amikor a kakasa megkergette a macskámat, maga meg mindezt fordítva látta!

– Nem az enyém. Majd jönnek érte.

Azzal Mányai úr teljesen kiegyenesedve, felszegett fejjel belépegetett a házba. Becsukott ajtót, ablakot, még a redőnyt is leengedte. Végre csend lett és nyugalom.

Körülbelül egy percre, Tibor telefonja ciripelni kezdett az asztal alatt, odakint egy teherautó sofőrje nyomta a dudát.

– Legalább egy másfél métert! – kiáltotta valaki odakint.

– Hogy működik ez az izé? – lihegte a telefonba, miközben érezte, hogy izzadt markából lassan kicsúszik a szerkezet. – Micsoda, hogy töltsen le a kezelési utasítást az internetről? Hogy pdf formátum? Hogy megvan magyarul is?

– Én most szabadságon vagyok – de ezt már magának mondta. – Dudáljatok, kopogjatok, csengessetek csak, de meg nem nyitattik néktek.

Amikor felmászott az úthenger ülésébe, és elindította a gépezetet, arra gondolt, hogy milyen jól indult ez a nap. A monstrum azonban rázkódott egyet, majd a bal oldala alatt beszakadt a föld. Mányai úr még érezte, hogy megbillen felette az égbolt, aztán már csak azt, hogy nem fáj a háta.

Tisztán látta magát a nagy, narancssárga szörnyeteg alatt feküdni, és pontosan tudta, hogy soha többé nem fog fájni a háta. Öröm, gondolta. És még csak nem is talicskával jött.